

Winter Magic

Copyright colecție © 2009 Stripes Publishing

Copyright povestiri © 2009 Michael Broad, Adèle Geras,

Tanya Landman, Penny Dolan, Julia Green, Holly Webb, Karen Wallace,

Caroline Pitcher, Malachy Doyle, Elizabeth Baguley

Copyright ilustrații © 2009 Alison Edgson

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe

 www.litera.ro

Magia iernii

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Gabriela Trășulescu

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Roxana Aneculăesei

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Magia iernii /

trad. Gabriela Trășulescu - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4255-4

I. Trășulescu, Gabriela (trad.)

821.111

MAGIA IERNII

Ilustrații de Alison Edgson

LITERA®
București
2019

Festinul din Pădurea de Tarnă

de Michael Broad 7

Cămila lui Annie

de Adèle Geras 27

Charlie cel Ișteț

de Tanya Landman 41

Povestea șoarecelui

de Penny Dolan 63

Lebăda de Zăpadă

de Julia Green 83

Pisica de Crăciun

de Holly Webb 101

Patrick, purcelușul-pirat

de Karen Wallace 119

Wizard

de Caroline Pitcher 139

Printesa Mia

și Ursul Rază-de-Lună 161

de Malachy Doyle

Luna Lupilor

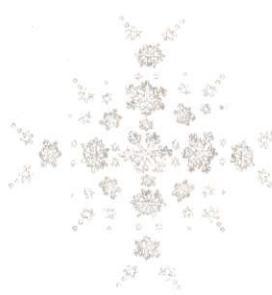
de Elizabeth Baguley 177

*Festinul din
Pădurea de Tarnă*

de Michael Broad

Şoarecele şi iepurele se împinseră unul în altul pe când trăgeau de sanie prin troienele de zăpadă, îndepărându-se de Pădurea de Iarnă. Era noaptea dinaintea Crăciunului, o vreme în care animalele pădurii obişnuiau să se adune laolaltă pentru masa festivă, însă un viscol puternic îngheţase pământul şi le blocase accesul la proviziile subterane.

— Acum ar fi trebuit să cântăm colinde în jurul unui foc de tabără zdravăn,

oftă Tânărul şoricel cenuşiu, uitându-se în urmă la prietenii lui îmblăniţi, care le făceau cu mâna în semn de rămas-bun. Am fi mâncaat nuci, şi fructe de pădure, şi minitarte, şi budinci cu prune...

— Ştiu, spuse iepurele maroniu, fluturând pentru ultima oară mâna, prin perdea de fulgi, înspre animalele care-şi puneau speranţa în ei. Dar ne-am oferit să ieşim cu sania în căutare de mâncare, aşa că toţi se bazează pe noi acum.

Şoarecele şi iepurele urcau cu greu, dar hotărât panta înzăpezită, dornici să ajungă pe fânetele lor preferate. Dar, din vîrful dealului, descoperiră însă că un strat gros de zăpadă acoperea pajiştea, formând cocoloaşe albe în locurile unde se aflau boschetii.

— Totul e-ngațat, oftă șoarecele.

Iepurele încuviință întristat, și chiar în timp ce se întreba unde ar mai putea căuta, îi ajunse la urechi un sunet îndepărtat. În liniștea înghețată a nopții, surprinse clinchetul de zurgălăi al unei sănii și, în clipa următoare, îl auzi și șoarecele.

Festivul din Pădurea de Tarnă

Cei doi își ridicară privirile și văzură pe cer o dâră de luminițe strălucitoare.

— E Moș Crăciun! exclamă șoarecele pe când luminile se apropiau tot mai mult, dezvăluind șapte reni care trăgeau o sanie argintie. Sigur ne aduce mâncare pentru petrecerea din pădure, tot ce avem de făcut e să ne dorim asta.

— Moșul îndeplinește dorințele copiilor din lumea întreagă, zise iepurele. Nu cred că are timp să viziteze și animalele pădurii.

— Oh, sunt sigur c-ar face-o, dacă ar ști că suntem flămânci, zise șoarecele împreunându-și lăbuțele și ținând ochii strâns înciși. Te rog, adu-ne de mâncare, Moș Crăciun, șopti el, după care clipe când privi în sus și văzu silueta roșie zburând deasupra capetelor lor.

— Nu cred că te-a auzit, spuse iepurele, încercând să-și consoleze prietenul, în timp ce sania își continua drumul spre valea unde locuiau oamenii. Cu toate astea, sunt sigur că ne-ar fi ajutat dacă ar fi putut...

— Uite! exclamă șoarecele arătând cu degetul spre cer. În vreme ce renii coborau înspre vale, un pachet se rostogoli prin aer și ateriză în zăpadă. Moșul mi-a auzit rugămintea și ne-a trimis de mâncare!

Șoarecele și iepurele străbătură în grabă dâmburile alunecoase, trăgând sania în urma lor, până ce ajunseră lângă pachet. Șoarecele rupse imediat hârtia de pe el, iar când darul ieși la iveală, scoase un chițăit speriat la vederea celor

doi ochi căprui somnoroși care îl priveau lung.

— Bună, zise ursulețul de plus din pachet. Deja e dimineața Crăciunului?

Șoarecele scutură ușor din cap și se uită la prietenul lui. Și iepurele era la fel de surprins, dar îl ajută imediat

pe ursuleț să se ridice în picioare. Șoarecele cercetă hârtia de împachetat și, în cele din urmă, găsi un bilețel auriu strălucitor, pe care scria ceva.

- Cadoul nu era pentru noi! se întristă șoarecele.
- Probabil că Moșul l-a scăpat din greșeală, zise iepurele.

Ursulețul se scărpina în cap, în timp ce animalele se repeziră la marginea pajiștii

ca să scruteze sătucul adormit de dedesubt. Sania lui Moș Crăciun lăsase urme pe acoperișurile înzăpezite, dar nu se mai zărea nicăieri.

— Trebuie să-o găsim pe Sara și să-i dăm cadoul, zise iepurele.

— Și cum facem cu mâncarea? întrebă șoarecele, care își auzea deja stomacul chiorăind de foame, după atâtă agitație și alergat. Tot n-am găsit nimic încă pentru petrecerea din pădure.

— Crăciunul e o ocazie de a-i ajuta pe alții, zise iepurele pe când făceau cale întoarsă, cu sania și ursulețul după ei. Ursulețul ăsta de plus n-are un acoperiș deasupra capului și, în plus, undeva acolo, o fetiță își așteaptă cadoul în dimineața de Crăciun.

— Dar cum o să-o găsim? întrebă șoarecele.

— Am niște prieteni care sigur ne vor ajuta, răspunse iepurele. Creaturi magice din Pădurea de Iarnă, care-și abandonează casele din vârful copacilor o dată pe an ca să se asigure că toți copiii din vale au parte de un Crăciun minunat.

— Cine sunt aceștia? Vru să știe șoarecele.

— Vei vedea, spuse iepurele zâmbind.

Șoarecele și iepurele îl ajutără pe Ursuleț să urce pe sanie, după care îi făcăruă vânt pe deal în jos. Ei săriră din mers, în față, cîrmind sania, în aşa fel încât să-o ia drept la vale. Cele două animale uitară în curând de foame, râzând când treceau ca un plug prin

mormanele de zăpadă și împrăștiau în jurul lor un nor de fulgi. La fel râdea și Ursulețul, având încredere că prietenii lui îi vor găsi casa.

— URAAA! se înveseliră ei când sania prinse viteză.

— IU-HUU! strigă șoarecele și iepurele, când sania începu să sară peste dâmburi.

— Zburăm aproape la fel de repede ca sania lui Moș Crăciun! chicoti Ursulețul, preluând controlul frâielor. Era cel mai mare dintre ei, așa că se descurca mai bine să-i ghideze pe pantele pline cu hîrtoape, iar când sania se apropie de ulițele satului, el își afundă laba îmblănită în zăpadă, ca să-i încetinească treptat.